KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 4.8.2020 r.
COM(2020) 355 final

2020/0163 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich

{SWD(2020) 154 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Postanowienia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) mające zastosowanie do najbardziej oddalonych regionów UE, których część stanowią Wyspy Kanaryjskie, zasadniczo nie dopuszczają żadnego zróżnicowania w opodatkowaniu między produktami lokalnymi a produktami pochodzącymi z Hiszpanii lub z innych państw członkowskich. Art. 349 TFUE przewiduje przyjmowanie specyficznych środków dla najbardziej oddalonych regionów UE, ponieważ uznaje się w nim, że istnieją trwałe i występujące łącznie utrudnienia, które poważnie szkodzą rozwojowi tych regionów i wpływają na ich sytuację gospodarczą i społeczną.

Wniosek dotyczy decyzji Rady w celu zastąpienia obowiązującej obecnie decyzji Rady nr 377/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r.[1] Decyzją tą, przyjętą na podstawie art. 349 TFUE, upoważniono Hiszpanię do stosowania zwolnień z podatku „Arbitrio sobre Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias" (zwanego dalej „podatkiem AIEM") lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich do dnia 31 grudnia 2020 r.

Podatek AIEM jest jednorazowym państwowym podatkiem pośrednim od dostaw towarów na Wyspach Kanaryjskich. Specyficzne środki objęte decyzją nr 377/2014/UE stanowią formę zróżnicowanego opodatkowania, które przynosi korzyść lokalnej produkcji niektórych produktów. Te korzyści podatkowe stanowią pomoc państwa przyznawaną obecnie przez władze hiszpańskie w ramach sekcji ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych dotyczącej pomocy regionalnej[2].

Środek ten ma na celu zrekompensowanie producentom na Wyspach Kanaryjskich trwałych ograniczeń związanych z oddaleniem, zależnością od surowców i energii, koniecznością tworzenia zapasów, małym rozmiarem rynku lokalnego i słabo rozwiniętą działalnością eksportową. Wszystkie te ograniczenia powodują wzrost kosztów produkcji, a zatem kosztów produktów wytwarzanych lokalnie, co sprawia, że przy braku specyficznych środków lokalni producenci byliby mniej konkurencyjni w stosunku do producentów z Europy kontynentalnej, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy towarów na Wyspy Kanaryjskie. Utrudniłoby to zatem utrzymanie produkcji lokalnej. Specyficzne środki mają na celu wzmocnienie pozycji przemysłu lokalnego poprzez zrekompensowanie kosztów dodatkowych, a tym samym stworzenie równych warunków działania.

W dniu 24 kwietnia 2019 r. Hiszpania przedłożyła Komisji wniosek w sprawie przedłużenia okresu stosowania decyzji nr 377/2014/UE.

W odniesieniu do wniosku w sprawie przedłużenia okresu stosowania decyzji nr 377/2014/UE Komisja zleciła przeprowadzenie badania zewnętrznego w celu oceny

---

[1] Decyzja Rady nr 377/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r. w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich.
Dz.U. L 182 z 21.6.2014, s. 4.

[2] Ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych (rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu) to unijna podstawa prawna, w oparciu o którą program pomocy państwa dotyczący podatku AIEM jest dozwolony w świetle przepisów UE.

obecnego systemu, jak również potencjalnego wpływu możliwych wariantów na okres po 2020 r., w tym wariantu, w oparciu o który sporządzono obecny wniosek. Na podstawie tego badania Komisja uważa, że uzasadnione jest udzielenie wnioskowanego przedłużenia oraz wprowadzenie pewnych zmian w istniejącym systemie.

Niniejszy wniosek obejmuje zatem ustanowienie ram prawnych podatku AIEM od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2027 r. oraz zmianę obecnych ustaleń mającą na celu zwiększenie elastyczności i przejrzystości systemu.

Proponowane zmiany w porównaniu z obecnym systemem są następujące:

a) Przegląd kryteriów określania kwalifikowanych produktów

W zmienionym systemie zaproponowano nową metodę określania produktów wspieranych w ramach specjalnego systemu podatkowego. Zamiast obecnego podejścia, w ramach którego każdy konkretny produkt został wyraźnie określony w decyzji (w oparciu o kody od CN4 do TARIC10), w proponowanej decyzji wskazuje się jedynie kwalifikowalne kategorie produktów (CN4), a konkretne produkty (CN8 lub wyższe) zostają szczegółowo wskazane przez organy krajowe w ich ramach prawnych i administracyjnych.

Władze hiszpańskie wystąpiły z wnioskiem, aby środek ten obejmował 99 kategorii produktów z pozycji systemu zharmonizowanego (HS)[3] według czterech cyfr Nomenklatury scalonej. Komisja zgadza się co do listy znajdującej się w załączniku I, ponieważ te kategorie produktów są zgodne z kryteriami kwalifikowalności.

Produkty wybiera się na podstawie następujących kryteriów:

– prowadzona jest produkcja lokalna, a jej udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 5 %;

– odbywa się znaczący przywóz towarów (w tym z Hiszpanii kontynentalnej i innych państw członkowskich), który mógłby zagrozić kontynuacji produkcji lokalnej, a jego udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 10 %; oraz

– istnieją koszty dodatkowe, które podnoszą cenę zakupu produkcji lokalnej w porównaniu z produktami wytwarzanymi gdzie indziej, zagrażając konkurencyjności produktów wytwarzanych lokalnie.

Od zastosowania progów udziału w rynku można zastosować odstępstwo w należycie uzasadnionych okolicznościach, które obejmują: produkcję pracochłonną; produkcję o innym strategicznym znaczeniu dla rozwoju lokalnego; produkcję podlegającą okresowym wahaniom; produkcję zlokalizowaną na obszarach znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji; produkcję produktów medycznych i środków ochrony indywidualnej niezbędnych do przeciwdziałania kryzysom zdrowotnym.

b) Przegląd mechanizmów określania maksymalnego dopuszczalnego zróżnicowania

Zmieniony system ma na celu uproszczenie ustaleń dotyczących określania zróżnicowania stawki podatkowej poprzez zastąpienie obecnych czterech różnych wykazów produktów tylko jednym wykazem z maksymalnym dopuszczalnym progiem wynoszącym 15 % jako

[3] Nomenklatura scalona to narzędzie do klasyfikacji towarów stosowane w ramach wspólnej taryfy celnej i regulowane rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Opiera się ona na nomenklaturze systemu zharmonizowanego (HS) aktualizowanej przez Światową Organizację Celną (WCO). Pozycje jej klasyfikacji składają się z czterech cyfr.

maksymalnym dopuszczalnym zróżnicowaniem dla wszystkich produktów wymienionych w załączniku I do nowej decyzji.

Władze hiszpańskie zdecydują, jaka będzie odpowiednia wartość procentowa dla każdego produktu, i przed wejściem w życie nowej decyzji Rady przekażą te informacje Komisji. Powinien jednak mieć zastosowanie limit ilościowy wynoszący 150 mln EUR utraconych dochodów rocznie, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków.

Ten wykaz produktów i maksymalne dopuszczalne zróżnicowanie uwzględniają cel art. 349 TFUE polegający na przyjmowaniu specyficznych środków w celu uwzględnienia specyficznych cech Wysp Kanaryjskich jako regionu najbardziej oddalonego UE, a równocześnie na unikaniu zakłócania konkurencji w sposób, który mógłby osłabić rynek wewnętrzny.

c) Zmienione ustalenia w zakresie monitorowania

Niniejszy wniosek ma na celu zmniejszenie obciążenia wynikającego z częstych ponownych ocen oraz zwiększenie przydatności i skuteczności działań w zakresie monitorowania i oceny. W związku z tym zaproponowano w nim znormalizowaną strukturę sprawozdawczości opartą na zharmonizowanym zestawie wskaźników wspólnych dla wszystkich regionów najbardziej oddalonych UE korzystających ze specjalnego systemu podatkowego.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W komunikacie z 2017 r. „Silniejsze i odnowione partnerstwo strategiczne z regionami najbardziej oddalonymi UE”[4] stwierdzono, że regiony najbardziej oddalone nadal muszą stawiać czoła poważnym wyzwaniom, z których wiele ma charakter stały. W komunikacie tym przedstawiono podejście Komisji polegające na wspieraniu tych regionów w korzystaniu z ich wyjątkowych atutów oraz w zidentyfikowaniu nowych sektorów, które umożliwią wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy.

W tym kontekście celem niniejszego wniosku jest wsparcie hiszpańskiego regionu najbardziej oddalonego w wykorzystaniu jego atutów w celu umożliwienia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w sektorze lokalnym. Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie Programu szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI)[5], ukierunkowanego na wspieranie sektora pierwotnego i produkcji surowców, a także uzupełnienie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR)[6] oraz finansowania dodatkowej alokacji o specjalnym przeznaczeniu w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR)[7].

---

4 COM(2017) 623 final.

5 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r.

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego.

7 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest spójny ze strategią jednolitego rynku z 2015 r.[8], w której Komisja przedstawiła plany stworzenia pogłębionego i bardziej sprawiedliwego jednolitego rynku, przynoszącego korzyści wszystkim zainteresowanym stronom. Jednym z celów proponowanego środka jest złagodzenie dodatkowych kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa w regionach najbardziej oddalonych, które utrudniają pełne uczestnictwo tych przedsiębiorstw w jednolitym rynku. Ze względu na ograniczoną wielkość produkcji oraz ograniczony zakres podatku AIEM wyłącznie na Wyspach Kanaryjskich nie przewiduje się negatywnego wpływu na sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą prawną wniosku jest art. 349 TFUE. Przepis ten umożliwia Radzie przyjęcie przepisów szczególnych dostosowujących stosowanie Traktatów do regionów najbardziej oddalonych UE.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Jedynie Rada jest uprawniona do przyjęcia, na podstawie art. 349 TFUE, środków szczególnych na rzecz regionów najbardziej oddalonych w celu dostosowania stosowania Traktatów do tych regionów, w tym wspólnej polityki, z powodu występowania trwałych niekorzystnych warunków, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tych regionów. Dotyczy to również zatwierdzania odstępstw od art. 110 TFUE. W związku z powyższym niniejszy wniosek dotyczący decyzji Rady jest zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej. Proponowane zmiany nie wykraczają poza to, co jest konieczne do rozwiązania przedmiotowych problemów, a tym samym do osiągnięcia celów określonych w Traktacie, polegających na zapewnieniu prawidłowego i skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek dotyczący decyzji Rady w celu zastąpienia decyzji Rady 377/2014/UE.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Zakres systemu AIEM w zadowalający sposób odpowiada na potrzeby zainteresowanych podmiotów gospodarczych. Celem specjalnego systemu AIEM jest wspieranie produktów lokalnych poprzez zmniejszanie różnic w konkurencyjności produktów lokalnych w stosunku do towarów produkowanych poza wyspami, spowodowanych dodatkowymi kosztami produkcji wynikającymi z trwałych ograniczeń dotyczących Wysp Kanaryjskich. W ramach systemu AIEM rekompensowana jest tylko część szacowanych kosztów dodatkowych.

[8] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw (COM(2015) 550 final), s. 4.

Obniżona stawka dotyczy średnio około jednej czwartej kosztów dodatkowych, ale w kategorii pieniężnej całkowita rekompensata – mierzona w stosunku do całkowitego podatku nałożonego na przywóz – stanowi jedynie 14 % całkowitych kosztów dodatkowych. W tym sensie podatek AIEM przede wszystkim łagodzi pogorszenie sytuacji lokalnego przemysłu na Wyspach Kanaryjskich, zamiast w pełni wspomagać rozwój i wzrost gospodarczy.

Wyniki analizy danych ilościowych wykonanej w ramach badania zewnętrznego wskazują, że w przypadku braku wsparcia ze strony AIEM wyniki lokalnych sektorów produkcyjnych byłyby znacznie gorsze. Mechanizm różnicowania stawek podatkowych teoretycznie umożliwił uzyskanie około jednej trzeciej wartości produktów wspieranych podatkiem AIEM (około 570 mln EUR), co miało pozytywny wpływ na zatrudnienie – od 2014 r. odnotowano wzrost o prawie 2 000 jednostek w sektorach objętych AIEM – i na liczbę aktywnych przedsiębiorstw, która w tym samym okresie wzrosła o około 300 jednostek. Nie ma dowodów świadczących o korzyściach w zakresie całkowitej wartości inwestycji i dywersyfikacji produkcji. Jeżeli chodzi o efektywność działania specjalnego systemu, wyniki są na ogół pozytywne; stosunek „kosztu" środka (utraconych dochodów podatkowych) do dodatkowej produkcji lokalnej, którą potencjalnie umożliwia jego zastosowanie, wynosi niemal 1:3.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Ogółem w ramach badania zewnętrznego wspierającego analizę obecnego systemu przeprowadzono wywiady z około 120 zainteresowanymi stronami. W programie wywiadów uczestniczyły odpowiednie służby Komisji i przedstawiciele Hiszpanii.

Podczas konsultacji uwagę poświęcono uwzględnieniu odpowiednich zainteresowanych stron, w tym przedstawicieli zarówno lokalnych sektorów produkcyjnych – tj. beneficjentów specjalnych systemów – jak i sektorów handlu i usług, na które systemy te mają bezpośredni lub pośredni wpływ, oraz zapewnieniu równowagi między nimi.

- **Ocena skutków**

Inicjatywę planuje się w następujący sposób: przeprowadzenie oceny *ex post* obecnego systemu, po której nastąpi od razu ocena perspektywiczna. Taka ocena potencjalnych skutków kontynuacji i ewentualnej zmiany istniejącego systemu została opisana w dokumencie analitycznym, który zawiera załącznik do oceny. Dokument ten opiera się na zewnętrznym badaniu i informacjach dostarczonych przez państwo członkowskie.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii Europejskiej.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Monitorowanie wdrażania i funkcjonowania odstępstwa będzie rolą władz hiszpańskich i Komisji, tak jak dotychczas.

Władze hiszpańskie będą musiały do dnia 30 września 2025 r. przedłożyć sprawozdanie za lata 2019–2024. Sprawozdanie to będzie zawierało następujące elementy: informacje na temat

dodatkowych kosztów związanych z produkcją, zakłócenia gospodarcze i wpływ na rynek, informacje na potrzeby oceny skuteczności, wydajności i spójności z innymi obszarami polityki UE, oraz informacje na temat dalszej adekwatności i unijnej wartości dodanej przedmiotowych przepisów.

Sprawozdawczość powinna również mieć na celu gromadzenie informacji od wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron w odniesieniu do poziomu i zmian ich dodatkowych kosztów produkcji, kosztów przestrzegania przepisów oraz wszelkich przypadków zakłóceń na rynku.

Aby upewnić się, że informacje zebrane przez władze hiszpańskie zawierają dane niezbędne do podjęcia w przyszłości przez Komisję świadomej decyzji w sprawie ważności i wiarygodności systemu, Komisja opracuje szczegółowe wytyczne dotyczące wymaganych informacji. Takie wytyczne będą w miarę możliwości wspólne dla innych podobnych systemów w najbardziej oddalonych regionach UE, regulowanych podobnymi przepisami.

Umożliwi to Komisji ocenę, czy nadal istnieją powody uzasadniające odstępstwo, czy korzyść podatkowa przyznana przez Hiszpanię jest nadal proporcjonalna oraz czy możliwe są alternatywne środki w stosunku do systemu odstępstw podatkowych, z uwzględnieniem ich wymiaru międzynarodowego.

Struktura i dane wymagane w sprawozdaniu z monitorowania załączone są do wniosku w załączniku II. Po przedłożeniu przez władze hiszpańskie sprawozdania z monitorowania Komisja oceni skutki zróżnicowanych stawek oraz określi, czy istnieje potrzeba zmian.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Ta część nie ma zastosowania, ponieważ artykuły nie wymagają wyjaśnienia.

2020/0163 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[9],

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 349 TFUE Rada, biorąc pod uwagę strukturalną sytuację gospodarczą i społeczną regionów najbardziej oddalonych, w tym ich oddalenie, charakter wyspiarski, niewielkie rozmiary, trudną topografię oraz zależność gospodarczą od niewielkiej liczby produktów, przyjmuje specyficzne środki mające na celu w szczególności określenie warunków stosowania traktatów do tych regionów, w tym wspólnej polityki w poszczególnych obszarach.

(2) Należy zatem przyjąć szczególne środki w celu stworzenia warunków dla stosowania postanowień Traktatu w odniesieniu do tych regionów. Muszą one uwzględniać szczególne cechy charakterystyczne i niedogodności tych regionów, nie podważając jednocześnie integralności i spójności wspólnotowego porządku prawnego, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk.

(3) Zależność gospodarcza Wysp Kanaryjskich od sektora usług, a w szczególności turystyki, wyrażona jako udział tego sektora w PKB regionu, stanowi znaczące ograniczenie. Sektor ten odgrywa znacznie większą rolę w gospodarce Wysp Kanaryjskich niż sektor przemysłu.

(4) Odosobnienie i charakter wyspiarski będące nieodłączną cechą archipelagu utrudniają swobodny przepływ osób, towarów oraz usług i są drugim z największych ograniczeń, jakich doświadczają Wyspy Kanaryjskie. Lokalizacja wysp zwiększa ich zależność od transportu lotniczego i morskiego. Transport do tych oddalonych regionów wyspiarskich oraz transport z tych regionów i w tych regionach dodatkowo zwiększają koszty produkcji ponoszone przez lokalny przemysł. Koszty produkcji są wyższe, ponieważ te rodzaje transportu są mniej efektywne i bardziej kosztowne niż transport drogowy lub kolejowy.

(5) Dalszym skutkiem odosobnienia są wyższe koszty produkcji wynikające z zależności wysp od przywozu surowców i importu energii, z konieczności tworzenia zapasów i trudności dotyczących dostaw urządzeń produkcyjnych.

[9] Dz.U. C z , s. .

(6) Mały rozmiar rynku i słabo rozwinięta działalność eksportowa, rozproszenie geograficzne archipelagu oraz konieczność utrzymywania zróżnicowanych, niewielkich linii produkcyjnych w celu zaspokojenia potrzeb małego rynku ograniczają możliwości uzyskania korzyści skali.

(7) W wielu przypadkach trudniejsze lub bardziej kosztowne na Wyspach Kanaryjskich jest też korzystanie z usług specjalistycznych i usług konserwacji, szkoleń dla kadry kierowniczej i technicznej, udzielanie zleceń podwykonawcom czy promowanie rozszerzenia działalności poza rynek regionalny. Ograniczony wachlarz metod dystrybucji skutkuje również koniecznością tworzenia zbyt dużych zapasów.

(8) Jeśli chodzi o środowisko, usuwanie odpadów przemysłowych i unieszkodliwianie odpadów toksycznych generują wyższe koszty ochrony środowiska. Koszty te są wyższe, gdyż nie ma zakładów recyklingu, z wyjątkiem niektórych produktów, w związku z czym odpady muszą być przewożone do unieszkodliwienia poza terytorium Wysp Kanaryjskich.

(9) W wyniku dokładnego zbadania sytuacji potwierdzono, że konieczne jest uznanie wniosku Hiszpanii o przedłużenie zezwolenia dotyczącego stosowania w odniesieniu do objętych wykazem produktów podatku, z którego zwolnienie może być dozwolone w odniesieniu do produktów lokalnych.

(10) Podatek AIEM służy celowi autonomicznego rozwoju sektorów produkcji przemysłowej Wysp Kanaryjskich oraz dywersyfikacji gospodarki wysp.

(11) Decyzją Rady 2002/546/WE z dnia 20 czerwca 2002 r., przyjętą na podstawie art. 299 Traktatu WE, Hiszpania została wstępnie upoważniona do stosowania do dnia 31 grudnia 2011 r. zwolnień z podatku znanego jako „Arbitrio sobre Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias” (zwanego dalej „podatkiem AIEM”) lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich. Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia lub obniżki podatku. W zależności od produktu różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 5, 15 lub 25 punktów procentowych.

(12) Decyzją Rady 895/2011/UE z dnia 19 grudnia 2011 r. zmieniono decyzję Rady 2002/546/WE, przedłużając okres jej stosowania do dnia 31 grudnia 2013 r.

(13) Decyzją Rady 1413/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniono decyzję Rady 2002/546/WE, przedłużając okres jej stosowania do dnia 30 czerwca 2014 r.

(14) Decyzją Rady nr 377/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r. upoważniono Hiszpanię do stosowania zwolnień z podatku znanego jako AIEM lub obniżek tego podatku w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie na Wyspach Kanaryjskich do dnia 31 grudnia 2020 r. Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku.

(15) Maksymalna stawka zróżnicowana, jaką można zastosować w odniesieniu do przedmiotowych produktów przemysłowych, wynosi 15 %. Zgodnie z zasadą pomocniczości władze hiszpańskie zdecydują o odpowiednich stawkach procentowych dla każdego produktu. Dopuszczalne zróżnicowanie stawek opodatkowania nie powinno przekraczać udowodnionych wyższych kosztów. Tę korzyść podatkową należy stosować, nie przekraczając jednak limitu wynoszącego 150 mln EUR rocznie, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków.

(16) Zgodnie z zasadą pomocniczości oraz aby zapewnić elastyczność, władze hiszpańskie mogą zmienić produkty oraz dopuszczalne dla nich zróżnicowanie stawek podatkowych, aby odzwierciedlały one faktyczny poziom kosztów dodatkowych poniesionych w związku z ich produkcją na Wyspach Kanaryjskich. W tym kontekście władze hiszpańskie powinny mieć możliwość stosowania niższych zróżnicowanych stawek oraz ustanowienia w stosownych przypadkach minimalnego podatku dla określonych produktów, pod warunkiem że wszelkie zmiany są zgodne z celami określonymi w art. 349 TFUE. Wszelkie zmiany wykazu produktów powinny opierać się na następujących kryteriach kwalifikowalności: prowadzona jest produkcja lokalna, a jej udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 5 %; odbywa się znaczący przywóz towarów (w tym z Hiszpanii kontynentalnej i innych państw członkowskich), który mógłby zagrozić kontynuacji produkcji lokalnej, a jego udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 10 %; istnieją koszty dodatkowe, które podnoszą cenę zakupu produkcji lokalnej w porównaniu z produktami wytwarzanymi gdzie indziej, zagrażając konkurencyjności produktów wytwarzanych lokalnie.

(17) Od zastosowania progów udziału w rynku można odstąpić w należycie uzasadnionych okolicznościach, które obejmują: produkcję pracochłonną; produkcję o innym strategicznym znaczeniu dla rozwoju lokalnego; produkcję podlegającą okresowym wahaniom; produkcję zlokalizowaną na obszarach znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji; produkcję produktów medycznych i środków ochrony indywidualnej niezbędnych do przeciwdziałania kryzysom zdrowotnym. Władze hiszpańskie powinny mieć możliwość zmiany wykazu produktów i dopuszczalnego dla nich zróżnicowania stawek, pod warunkiem że wszelkie zmiany są zgodne z celami określonymi w art. 349 TFUE.

(18) Wspieranie gospodarczego i społecznego rozwoju Wysp Kanaryjskich znajduje swoje odzwierciedlenie na szczeblu krajowym w celu omawianego podatku i dystrybucji pochodzących z niego dochodów. Włączenie dochodów z tego podatku do zasobów systemu gospodarczego i podatkowego Wysp Kanaryjskich oraz ich wykorzystanie na rzecz strategii rozwoju gospodarczego i społecznego, w tym promocji lokalnej działalności gospodarczej, jest obowiązkiem prawnym.

(19) Zwolnienia z podatku AIEM lub obniżki tego podatku powinny być stosowane przez 7 lat. Aby umożliwić Komisji ocenę, czy warunki uzasadniające zezwolenie są nadal spełniane, do dnia 30 września 2025 r. Hiszpania powinna przedłożyć Komisji sprawozdanie z monitorowania.

(20) Niniejsza decyzja nie narusza ewentualnego stosowania art. 107 i 108 TFUE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W drodze odstępstwa od art. 28, 30 i 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej upoważnia się władze hiszpańskie do przyznania do dnia 31 grudnia 2027 r. całkowitych zwolnień z podatku znanego jako „Arbitrio sobre las Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias (AIEM)” lub częściowych obniżek tego podatku w odniesieniu do produktów należących do kategorii wymienionych w załączniku I, które to produkty są produkowane lokalnie na Wyspach Kanaryjskich. Zwolnienia te muszą stanowić część strategii rozwoju gospodarczego i społecznego Wysp Kanaryjskich i przyczyniać się do wspierania lokalnej działalności gospodarczej.

2. Zastosowanie całkowitych zwolnień lub obniżek, o których mowa w ust. 1, nie może prowadzić do powstania różnic przekraczających 15 % w przypadku produktów należących do kategorii wymienionych w załączniku I.

Hiszpania zapewnia, aby zwolnienia lub obniżki stosowane w odniesieniu do produktów nie przekraczały wartości procentowej ściśle niezbędnej do utrzymania, propagowania i rozwoju działalności lokalnej. Dopuszczalne zróżnicowanie stawek podatkowych nie może przekraczać udowodnionych kosztów dodatkowych.

3. Tę korzyść podatkową stosuje się, nie przekraczając limitu wynoszącego 150 mln EUR rocznie, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków.

Artykuł 2

Przy wyborze produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej decyzji, uwzględnia się następujące kryteria:

a) prowadzona jest produkcja lokalna, a jej udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 5 %;

b) odbywa się znaczący przywóz towarów (w tym z Hiszpanii kontynentalnej i innych państw członkowskich), który mógłby zagrozić kontynuacji produkcji lokalnej, a jego udział w rynku lokalnym wynosi co najmniej 10 %;

c) istnieją koszty dodatkowe, które podnoszą koszty produkcji lokalnej w porównaniu z produktami wytwarzanymi gdzie indziej, zagrażając konkurencyjności produktów wytwarzanych lokalnie.

Od zastosowania progów udziału w rynku, o których mowa w lit. a) i b), można odstąpić w należycie uzasadnionych okolicznościach, które obejmują:

(i) produkcję pracochłonną;

(ii) produkcję o innym strategicznym znaczeniu dla rozwoju lokalnego;

(iii) produkcję podlegającą okresowym wahaniom;

(iv) produkcję zlokalizowaną na obszarach znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji;

(v) produkcję produktów medycznych i środków ochrony indywidualnej niezbędnych do przeciwdziałania kryzysom zdrowotnym.

Artykuł 3

Do dnia 1 stycznia 2021 r. władze hiszpańskie przekazują Komisji wstępny wykaz produktów, w odniesieniu do których stosuje się zwolnienia lub obniżki. Produkty te należą do kategorii produktów określonych w załączniku I do niniejszej decyzji. Władze hiszpańskie mogą dokonywać zmiany tego wykazu produktów, pod warunkiem że wszystkie istotne informacje zostaną przekazane Komisji.

Artykuł 4

Najpóźniej do dnia 30 września 2025 r. Hiszpania przedstawia Komisji sprawozdanie, aby umożliwić jej ocenę, czy warunki uzasadniające zezwolenie określone w art. 1 niniejszej decyzji są nadal spełniane. Sprawozdanie zawiera informacje wymagane w załączniku II.

Artykuł 5

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący